

A Vigyázz rám szerzőjétől

Daniela
SACERDOTTI
Vigyél
haza

Segíthetnek-e a múlt szellemei
szebb jövőt találni?

VILÁGOKON ÁT

Egy napfényes napon Morag Kennedy integetett nekem a világokon át. Glen Avichben. Fehérre meszelt házikója előtt állt, és a nyári nap sugara aranyló glóriaként ragyogott mögötte, aranyfénybe vonva a mezőt is. Visszaintettem, és felé indultam, remélve, hogy van nála abból a finom, cukros gyümölcszeléből, amiből adni szokott, de aztán tétován megtorpantam. Tudtam, hogy beteg, és nem akartam zavarni. Hirtelen rádöbbsentem, milyen furcsán érzem magam... a karom és a lábam bizsereg, a fülem zúg. Szokatlan volt az élmény, mert sohasem tapasztaltam még ilyet.

Abban a pillanatban néhány felhő takarta el a napot, és az aranyló fényudvar nélkül jól láttam Mrs. Kennedyt: a virágmintás pamutruháját viselte, amelyet általában a kerti munkához szokott felvenni, a haját apró kontyba fogta össze, kardigánját egyszerű bross tartotta. Csak ekkor vettem észre, hogy az arca valahogy más. Mrs. Kennedy olyan sokáig volt beteg, hogy az arca egyre jobban beesett, és ő maga is napról napra soványabb lett. Nyolcéves lehettem, de még olyan fiatalon is felfogtam, hogy a fájdalom és a félelem lassan elborítja az elméjét, kiül az arcára, megjelenik a tekintetében, ahogy a betegség szétterjed a testében. De azon a kora nyári estén Mrs. Kennedy

újra a régi önmaga volt. A mosolya békés, és világoskék szeme éppúgy csillogott, mint a betegsége előtt.

Hirtelen lépéseket hallottam magam mögül, és amikor hátrafordultam, láttam, hogy a bátyám lép ki az utca túloldalán lévő házunkból. Kitaláltam, értem küldték, hogy behívjon vacsorázni, és elcsodálkoztam, anyu miért nem szólt csak úgy ki az ablakon, ahogy szokott. Talán biztos akart lenni benne, hogy nyomban bemegyek; tudták rólam, hogy hajlamos vagyok inkább kiszaladni a mezőre, hogy még egy órácska játékidőt csenjek magamnak.

– Anyu szeretné, ha bejönnél – mondta Logan halkán. Mindig nagyon komoly volt, de most szinte ünnepélyesnek tűnt. Visszafordultam, hogy búcsút intsek Mrs. Kennedynek, de ő addigra már elment.

– Kész a vacsora? – kérdeztem a bátyámat.

– Nem hiszem.

– Akkor miért kell bemennem?

– Csitt, Inary, gyere be azonnal! – Anyu jelent meg az ajtóban. A kötenyt levette, a haját igazgatta. – Azt akarom, hogy fél szemetek Emilyn legyen – folytatta, amikor odaértünk hozzá –, amíg a nagyival átmegyünk a túloldalra. Nem maradunk sokáig, csak a részvétünket fejezzük ki Karennek és Isabelnek.

Fogalmam sem volt, hogy ez mit jelent. A részvét felfoghatatlan szó egy nyolcévesnek.

– Hová mész? – kíváncsiskodtam.

Anyu megállt, gyengéden rám pillantott.

– Mrs. Kennedy a mennyországba költözött, kicsim... és el szeretném mondani a gyerekeinek, hogy mennyire sajnálom.

– Nem költözött a mennyországba. Itt van. Láttam őt.

Sok év telt el azóta, de ma is emlékszem anyám arcára, amikor ezt mondtam. Meglepődött, ugyanakkor valamilyen felismerés is volt a tekintetében.

– Hol láttad őt, Inary? Bementél a házba?

– Nem, kint volt a kertben. Intett nekem.

Anyu letérdelt, és szorosan magához ölelt. Megcirógatta az arcom. Az ujjainak málnaillata volt, mivel korábban azt szedett a kertben.

– Olyan vagy, mint Margaret nagymamád, ugye? Minden tekintetben – suttozta.

Mosolyogtam. Szerettem a nagyit, és az, hogy hozzá hasonlítanak, a legnagyobb dicséret volt.

– Menjünk, Anna – hallottam a nagyit hangját az ajtóból. – Mi történt? – kérdezte, meglátva anyu arcát.

– *An da Shealladh* – suttozta anyu. Mindig keltául beszéltek, ha azt akarták, hogy ne értsem. – Látta Mrs. Kennedyt, anya.

A nagyit szeme tágra nyílt. Megfogta a kezem, és gyengéden magához vont.

– Ó, Inary...

Hirtelen zavarba jöttem. Nem tudtam, nagyon jó vagy nagyon rossz voltam-e, és nem értettem, mitől lett ilyen érzelmes az anyu meg a nagyit. Láttam Mrs. Kennedyt a halála előtt. Nagy dolog. Különben sem volt teljesen világos előttem ez a halál dolog.

A szemem könnybe lábadt, mielőtt bármit tehettem volna ellene.

– Mit csináltam?

– Ó, Inary, nem kell aggódnod, bogaram! – nyugtatott meg a nagyit. – Csak olyan kicsi vagy még! Én sokkal idősebb voltam, amikor elkezdődött. Egyelőre elég, ha

annyit tudsz, hogy különleges képességed van. – A tenyerébe fogta az arcom, és homlokon csókolt. Az ő szeme is fénylett. – Menj most a húgodhoz, kicsikém. Nem leszünk oda sokáig.

Átsétáltak az úton, hogy meglátogassák Mrs. Kennedy lányait, mi pedig ott maradtunk Logannel, hogy Emilyre vigyázzunk. Felmentem a szobájába, hogy mellette legyek. Akkoriban még csak ötéves volt, de már túl két szívműtéten. Aludt, amikor beléptem hozzá, de az ajka még alvás közben is enyhén kékes volt.

Általában gondot okozott, hogy sokáig üljek egy helyben, de a történetek után furcsán éreztem magam, valahogy gyengének, mintha az összes energia kiszállt volna belőlem.

Sok időbe telt, mire felismertem, hogy a halála után láttam Mrs. Kennedyt, s hogy a teste akkor már üresen feküdt a házában, de a lelke kiszabadult. Arra is csak sokára jöttem rá, hogy nem üdvözölt, hanem búcsút intett nekem.

AZ ÉJSZAKA, AMIKOR ELBUKTAM

Inary

„Cassandra tovább futott, olyan gyorsan, hogy a tüdeje majd kiszakadt a helyéből. Megérezte, hogy változás közeleg. Az izmai görcsbe rándultak, a csontjai sajogtak, teste megnyúlt, már-már szétszakadással fenyegetett. Ha nem talál sürgősen egy helyet, ahol átváltozhat, a titkáról lehull a lepel. Mit fognak tenni olyasvalakivel, mint ő? Kísérleteznek rajta? Vagy állatkertbe zárják?”

– Vagy állatkertbe zárják? – olvastam fel hangosan, s némileg elkeseredetten. Aznap délután sokadszorra vettem le a szemüvegem, hogy a tenyerembe temessem az arcomat. Hétféje volt, és haladnom kellett volna az írással. Csak épp a fejem szabotált. Hónapok óta dolgoztam a Cassandra-sztorin, de sehová sem jutottam vele. Néhány ezer elvesztegetett szó, néhány hónap fölösleges munka. Cassandra sohasem fog napvilágot látni. Csatlakozni fog a soha-el-nem-küldött-kéziratok ezreihez. Én pedig életem hátralévő részét azzal töltöm, hogy mások könyveit szerkesztem, és közben álmodozom a regényről, amelyet sohasem fogok megírni. Egy kis londoni kiadó szerkesztője voltam, szerettem is a munkám... de az utóbbi időben szűknek éreztem, mintha kinőttem volna.

Sóhajtva felhúztam a térdem, és az íróasztalom fölé akasztott képet néztem, amely a Glen Avichet körülvevő hegyeket ábrázolta: vad, szélfúttá felhőkkel teli skót égboltot és a fenyőerdők fekete sziluettjét, a talaj fölött halvány pára lebegett, és a hold kísérteties fénnel kandikált ki a csúcs mögött. Olyan gyönyörű kép volt, hogy szinte az orromban éreztem az erdő és a tőzegtűz illatát, a bőrömön a szellő simogatását. A képre nézve általában felderültem, de ez alkalommal hirtelen, megmagyarázhatatlan rettegés fogott el...

– Megjöttem – hallottam a szobatársam hangját az előszobából.

Kiszaladtam, és szorosan átöleltem, hátha így lerázhatom magamról a hirtelen támadt nyomasztó érzést.

– Lesley!

– Inary! – nevetett, és viszonzta az ölelésemet. – Mi van veled?

– Mentsd meg az életem, és gyere el velem meg Alexszel egy italra – könyörögtem. – Kemény napom volt.

– Ó, édesem, nem tehetem. Dolgozom ma éjjel. – Lesley koncertszervező volt, ami azt jelentette, hogy gyakran dolgozott hétvégén, de egyben rengeteg ingyen koncertjegyet is, amit juttatásként kapott.

– Csak egy gyors italra – esdekeltem.

– Nem tehetem! – meredt rám szigorúan, vagy legalábbis megpróbálta. Nehéz szigorúan nézni és mosolyogni egyszerre. – De a jövő hétvégém végig szabad.

– Remek – feleltem, és komolyan is gondoltam. Már is vártam a közös hétvégét. Lesley-vel azóta szobatársak voltunk, hogy Londonba költöztem. Bemutatott az egyik legjobb barátjának, Alexnek, s mi hárman jóformán elválaszthatatlanok voltunk az elmúlt három évben.

Lesley-vel élni egyszerűen tökéletes volt. Mivel én hajlamos voltam arra, hogy megfélemlítek a legelemben szükségleteimről is, ő anyáskodott fölöttem, gondoskodott arról, hogy rendesen egyek, orvosságot vett, ha megbetegedtem, és rendet rakott utánam. Cserébe én *szórakoztattam*, legalábbis ő ezt állította. Megnevettettem, és igyekeztem fenntartani a jókedvet. Ebben mindig jó voltam, még olyankor is, amikor jómagam egyáltalán nem vagyok vidám.

Lesley-vel azon a nyáron találkoztam, mielőtt Aberdeenbe költöztem volna, hogy az egyetemen angolt tanuljak; egyike volt azon látszólag jelentéktelen találkozóknak, amelyek nagy következményekkel járnak. Mhairi nénikémhez mentem látogatóba a tó partján lévő házába. Zuhogott, de nálam persze nem volt esernyő... nem is én lettem volna, ha van... ami azt illeti, akkor már hónapok óta nem is láttam az esernyőmet.

Mialatt a nénikém ajtaja előtt álltam bőrig ázva, és hiába szólongattam, egy kisebb csapatot láttam a szomszéd ház felé ballagni. Nyilvánvalóan turisták, arról ugyanis tudnék, ha a faluban egy száznyolcvan centi magas, fekete bőrű és raszta frizurás – Lesley bátyja, Kamau, mint később megtudtam – élne. A lehetetlenül magas férfit több fiatalember és nő kísérte, köztük egy döbbenetesen szép, afrofonásos hajú lány. A csapat megállt a szomszédos ház előtt, futólag felém pillantottak, de túl udvariasak voltak ahhoz, hogy megbámuljanak. Váltak néhány szót, amit nem hallottam az eső zuhogásától, aztán a fonott hajú lány felém indult.

– Szia, csak azt szeretnénk... öö... itt szálltunk meg a Heather-lakban, te meg bőrig áztál, szóval arra gondol-

tunk, nem akarsz-e zárt helyen várakozni, nem idekint az esőben. Bárkire vársz is. – Kellemes londoni akcentusa volt, és még valami... talán francia, gondoltam, de mint később kiderült, a Nyugat-Indiákról jöttek. Nem nagy hiba, de jellemző rám.

Meghatott az aggodalmuk.

– Köszönöm, de semmi gond. Hazasétálok. Itt lakom nem messze.

– Ó... Akkor fogd ezt – nyújtotta felém az élénkvörös esernyőjét, és a fejére húzta a kapucnit, megküzdve a rengeteg hajfonattal.

– Ne aggódj, már hozzászoktam, hogy megázom. Ráadásul neked is szükséged van rá – mondtam, a kezemet a magasba emelve.

– Nem igazán. Figyelj – mosolygott rám, és a hátizsákjába túrt –, nekem van még egy. – Apró pöttyös esernyőt vett elő, és a kezembe nyomta.

Nevettem.

– Miért van két esernyőd?

– Csak a biztonság kedvéért.

Ez volt Lesley dióhéjban.

Elfogadtam a pöttyös esernyőt, és hazafelé indultam a zuhogó esőben. Emlékszem, hátrafordultam, és láttam, ahogy Lesley ott áll az élénkvörös ernyővel, mint valami fénylő, egzotikus virág, és engem néz. Aztán mosolyogva intett, majd sarkon fordult, és követte barátait a házba. Akkor még nem is sejtettem, hogy ő lesz a legjobb barát-nőm dacára a kettőnk közti távolságnak, s annak, hogy két különböző világból jöttünk.

Másnap visszamentem a házhoz, hogy visszaadjam az ernyőt, s az lett belőle, hogy órákon át beszélgettünk.

Amikor visszatért Londonba, tartottuk a kapcsolatot, s majdnem minden héten írtunk egymásnak. A barátságunk lassan elmélyült, és aztán... aztán a skóciai életem a darabjaira hullott, és én összeköltöztem Lesley-vel. Neki köszönhetem, hogy megőriztem a józan eszemet.

– Szóval, mitől volt olyan nehéz ez a nap? – kérdezte most, miközben felakasztotta a kabátját, levette és gondosan egymás mellé tette a cipőjét, ahogy mindig szokta. A holmija mellett, egy fonott széken teljes összevisszaságban dzsekik, kalapok, össze nem illő kesztyűk, zoknik heverték egymáson: az volt az én sarkom.

– Kikészültem! – sóhajtottam.

– Nehéz írónak lenni – ugratott, miközben mezítláb sétált oda a fapadlón a konyhaszekrényhez, hajfonatai vidáman táncoltak a hátán.

– Nehéz *nem* annak lenni – feleltem őszintén. Egyre kevésbé hittem, hogy valaha az írásból fogok megélni. Pedig az írás volt minden vágyam mióta... mióta az eszemet tudom.

– Értem. Ezek szerint a vérfarkas dolog nem úgy halad, ahogy tervezted? – kérdezte, és bekapcsolta a vízforralót. – Kérsz kávét?

– Nem, kösz. A vérfarkas dolog... nem jó. Nem tudom, hogy mások könyvében miért működik, de amikor én próbálkozom vele...

Lesley belekortyolt a kávéjába.

– Talán mert nem a *te* történeted. Úgy értem, nem ez az, amit meg kell írnod.

– Talán. Van egyáltalán olyan történet, amelyet nekem kell megírnom? Mindig azt hittem, hogy van, de mostanában kezdek azon tűnődni, hogy tényleg így van-e,

vagy csak becsaptam magam. Mi van, ha az „egy nap még író leszek” kijelentésem egyenértékű azzal, amikor egy ötéves lány közli, hogy „amikor megnövök, balerina leszek”? – Felsőhajtottam. – Mindegy. Jobb lesz, ha készülődni kezdek...

– Van idő egy curryre? – kérdezte Lesley.

– Rendeltre vagy Lesley-féltre? – kérdeztem vissza reménykedve. Lesley jamaicai volt, és a curryje egyszerűen mennyei... míg én egy bolognai spagettit is alig tudtam elkészíteni. Lesley szottyos spagettire nevezte át a specialitásumat, ami azt hiszem, mindent elmond.

– Lesley-féltre, kedvesem.

Erős volt a kísértés, de nem akartam lekésni a találkát Alexszel.

– Hagynál nekem egy kicsit? – kértem. – Megeszem, amikor hazajövök.

– Talán...

– Jaj, ne csináld már!

– Rendben. De muszáj enned valamit. Hogy legyen valami a gyomrodban.

– Igenis, *anyu!* – nevettem.

Visszamentem a szobámba, és elmentettem a Cassandra-fájlt, bár megkísértett a gondolat, hogy kitörölök mindent, amit aznap délután írtam, és újakezdem az egészet.

Farmert és pulóvert vettem... nem voltam hajlandó kiöltözni. Végül is csak Alexszel találkoztam, nem randira készültem. De aztán mégsem éreztem helyesnek a túl hétköznapi öltözéket, és egy fekete ruha meg egy élénkklila harisnyanadrág mellett döntöttem. Próbáltam megrendszabályozni a loboncomat – rengeteg hajam volt –, majd

megszemléltem az eredményt a tükörben. Igazán furcsa érzés, amikor nem ismered fel azt, aki a tükörből visszanéz rád. Egy lány, aki hasonlít rád... ugyanaz a rengeteg, hullámos haj és a skótokra jellemző hófehér bőr... és mégis, ki lehet ő?

Felsőhajtottam, és próbáltam elővadászni a táskámat a levetett ruhahegyek alól. Fogalmam sem volt, hogyan vagy miért, de úgy tűnt, hogy hirtelen minden bonyolulttá vált az életemben, és valami furcsa, alig észrevehető nyugtalanság lopózott be a nappalaimba és éjszakáimba. Mintha elvesztettem volna valami nagyon fontosat, valamit, amit kétségbeesetten szerettem volna visszaszerezni. Valamit, ami valaha az enyém volt, valakit, aki valaha én voltam... valakit, akit Inarynek hívtak, és aki nem mások könyveit szerkesztette és nem írt vérfarkasokról. Aki nem az a lány volt, akit az imént a tükörben láttam.

Körülnéztem londoni szobáskámban: rendetlen, kicsi, de az enyém. A szekrényt én festettem le világoskék és ezüstszínűre, ajtaja mögül beakasztott ruhák sora kandikált elő, az egyik anyagul a bal ajtószárny fogantyújáról lógva. Az éjjeliszekrényen nagy halom könyv tornyosul, a parafa táblát elborítják a rászúrt koncert- és színdarabjegyek, az íróasztalról szinte lefolyik a rengeteg papír, magazin, könyv... Életem, egy boldog élet darabkái... egy életé, amelyet a semmiből építettem fel, miután minden, amim volt és amit ismertem, összeomlott.

Akkor miért ez a nyugtalanság?

Talán mert minden olyan hétköznapiak tűnt. Valaha mindezek *mögé* láttam, a mindennapi élet apró dolgai, a valóságunk mögé. Olyasvalaki voltam, akit nem őt, hanem hat érzékkel áldott meg a sors. De már nem vagyok

olyan. S mégis egyre erősödött bennem az érzés, s nem hagyott nyugodni, hogy az életemnek másként kellene alakulnia.

Észrevettem a táskám szíját, egy nagy halom kézirat alól kandikált ki az íróasztalomon. Odaballagtam, hogy kiszabadítsam, s közben a pillantásom ismét Glen Avich látképére esett. Ekkor újra megtörtént, a hátamon végigfutott a hideg. A vállamra akasztottam a táskát, és kezemet a húgom fényképének a keretére tettem, amely közvetlenül a számítógép mellett állt. Legyen bármekkora rendetlenség is a szobámban, Emily fotója mindig látható helyen volt, ezüstös kerete fényesen csillogott.

Néhány héten belül esedékes volt a látogatásom, s én ellentétes érzelmekkel néztem elébe. Egyrészt alig vártam, hogy lássam Emilyt, másrészt viszont rettegtem a Logan-nal való találkozástól, féltem a némaságától és vádjaitól... Ahogy erre gondoltam, Emily képének ezüstkerete jéghideggé vált az ujjaim alatt. Megborzongtam, és elkaptam a kezem. Az órámra néztem... van még időm arra, hogy felhívjam Emilyt? De már így is késésben voltam. Majd felhívom a vendéglőből, gondoltam, és egy sietős viszlát után kiszaladtam a lakásból.

A londoni éjszaka, mint mindig, most is tele volt hangokkal és emberekkel; az ég narancsszínben izzott... teljesen más volt, mint az otthoni nyugodt, sötét éjszakák.

Miért gondolok folyton az otthonomra? Ez máskor is gyakran megtörtént, de sohasem annyiszor, mint ma este. Próbáltam a jelenre összpontosítani. Beléptem a vendéglőbe, a nyüzsgő férfiak és nők tömegébe, akik a poharukat markolták, és a zenét túlharsogva beszélgettek.

Alex már ott volt. Bárcsak azt mondhatnám, nem dobant meg a szívem a láttára, de igenis nagyot dobbant... egy újabb dolog, amely az utóbbi időben nyugtalanított. Túlságosan is kezdtem várni az Alexszel való találkozásokat. Fokozatosan feltűnt, milyen erős és biztos a keze, és milyen jó érzés, amikor hozzám ér... hanyagul a vállamra teszi a kezét, vagy összefűzi az ujjainkat, amikor átkísér a zsúfolt klubon... Megláttam a feje búbját – sűrű fekete haj –, és tessék, újra megremegett valami a bensőmben, amikor megláttam.

Nem jó jel.

– Hé! – integetett, ujjai Pantone filctolltól foltosak voltak, mint mindig. Alex keze azóta filctollfoltos volt, mióta elég idős lett ahhoz, hogy elbírja a tollat. Tervezőgrafikusként dolgozott, és a szakmája fanatikusa volt. Ez jelentette számára a megélhetést, egyben a szenvedélyt is, s az biztos, hogy jóval sikeresebb volt, mint én az írásban.

– Szia, hogy vagy? – kérdeztem leülve mellé. Kész csoda, hogy volt asztalunk, amilyen zsúfolt volt a hely.

– Ja, jól. Sokat dolgozom. És te?

Alex évek óta Londonban élt, de még mindig „ja”-t mondott „igen” helyett. Ez megmosolyogtatott. Gyanítottam, elvi kérdés nála, hogy megtartsa a skótságát.

– Megvagyok.

– Mi a baj? Várj! Hozok neked egy italt, aztán mesélsz. A szokásost?

Bólintottam, és figyeltem, ahogy átsiklik a tömegen. Jóval magasabb volt, mint a többség, de ez nem tette esetenné, inkább úgy tűnt, hogy magára vonja a figyelmet, bárhová megy. Főleg a nők figyelmét. Úgy láttam, mintha néhány lány nagyon is elismerően méregetné. A szemem

forgattam. Nem akartam beismerni magamnak, hogy ez idegesít. Az volt a jó, hogy Alex látszólag észre sem vette őket, vagy legalábbis úgy tett, mint aki nem érzékeli a ráirányuló figyelmet. Fogalmam sem volt, hogyan lehet hozzá hasonló férfi egyedülálló. Három évvel ezelőtt szakított a barátnőjével, és azóta sem volt senkije.

– Szóval? Mondj el mindent! – mondta, amikor visszatért, és elém csúsztotta az italt.

– Az a helyzet... Áh, semmi.

Hogyan is foglalhattam volna szavakba, hogy milyen furcsán érzem magam az utóbbi időben? Hogy a bőröm mintha szűk lenne rám, s hogy semmi sem tűnik jónak?

– Ugyan már, mesélj! Figyelek.

– Az írás – böktem ki. Na, ez legalább része volt az igazságnak. – Nem igazán megy. – Belekortyoltam a poharamba. – Lesley azt mondja, hogy talán amit írok, nem is az én történetem...

– A Cassandra-sztori? Egyszerűen nem hiszem el, hogy sem Lesley-nek, sem nekem nem hagyod, hogy elolvassuk valamelyik írásod. Pedig biztos vagyok benne, hogy nagyszerű...

Elvörösödve megráztam a fejem.

– Egyáltalán nem. Higgy nekem.

– Azt mondd? Én is mindig úgy érzem, hogy csupa szemét, amit csinálok. Aztán amikor a munka végére a dolgok a helyükre kerülnek, valahogy meglepődök.

Nevettem. Mindig is csodálatosnak tartottam Alexet, de értettem, mire gondol. Dolgoztam írókkal, és tudtam, hogy általában mennyi bizonytalanság van bennük. De ami engem aggasztott, több volt holmi bizonytalanságnál. Egyszerűen nem volt rendben valami a munkámmal.

– Egész jól boldogulsz, ahhoz képest, hogy folyton szemetet termelsz... – mondtam.

Nevetett.

– Hát, talán mégsem szemét, de gyakran annak érzem. Ezt próbálok magyarázni. Neked nem tetszik a munkád, de mindenki másnak igen. Sokszor megtörténik. Az a helyzet, hogy sohasem fogod megtudni, ha senkinek sem hagyod, hogy elolvassa... Kapiskálod már?

– Odaadom majd valamelyik írásom, hogy elolvashasd. Ígérem! Csak nem most.

– Olvasott már tőled valaki is valamit?

– Csak a húgom. Senki más.

– Emily? Hogy van?

– Jól... – Ahogy a húgom szóba került, a gondolataim ismét visszavándoroltak Glen Avichbe. Hirtelen olyan sóvárgás tört rám, hogy a lélegzetem is elakadt. Olyan nagyon fájt, hogy hallanom kellett a hangját.

Megráztam magam. Alex még mindig beszélt.

– ...talán csak írói válságba kerültél. Tudod, semmi ihlet, üresnek érzed magad... meg ehhez hasonlók. Előfordul az ilyen.

– Ó... igen, igen. Nagyon remélem – feleltem, és kortyoltam egyet a vodka-narancsból. – Ne haragudj, Alex, csak gyorsan el kellene intéznem egy hívást.

– Persze. Minden rendben? – kérdezte. Nyilván látta rajtam az aggodalmat. Az biztos, hogy aggódtam.

– Persze, nagyon is – feleltem, és a dzsekimmel mit sem törődve felpattantam. Kifelé indultam, átnyomakodva a meleg emberi testek közt. Kiléptem a vendéglőből, az odakint fagyoskodó pőfékelők két sora közé, s a hideg levegőtől elakadt a lélegzetem. A húgom nem vette fel az

otthoni telefont. Megpróbáltam a mobilján, aztán Loganét is, de mindkettő ki volt kapcsolva. Lehet, hogy elmentek valahová. Talán beültek egy moziba Aberdeenben. Visszamentem a vendéglőbe, a könyökömmel törve utat a szombat esti tömegben.

– Minden rendben?

– A húgomat hívtam. Nem veszi fel a telefont.

– Szombat este van, talán kirúgnak a hámból. Nyakukba vették a várost, jobban mondva a falut.

– Ha-ha.

– Jut eszembe, megvan ez már nekem? – kérdezte a lila harisnyámra mutatva.

– A lábam? – vigyorogtam, de tudtam, miről beszél. Ahogy én baglyokat gyűjtöttem, Alex úgy gyűjtötte a színeket, és a „leleteit” elmentette egy speciális adatbázisba, amelyet ő hozott létre, és amelyet Kromatikának nevezett el. Ez amolyan színbiblia volt, amely meg fogja változtatni a tervezőgrafikusok most ismert világát, vagy legalábbis Alex ezt állította. Jelenleg a lila szín végtelen számú árnyalatain dolgozott. – Nem vagyok benne biztos. Megvan?

– Nem hiszem. Várj! – kérte, és elővette a telefonját a zsebéből. Lefényképezte a térdemet, mit sem zavartatva magát a szomszéd asztaloktól felénk szálló zavart pillantásoktól. – Kösz. Ja, mielőtt elfelejtem...

Olyan hangerővel harsant fel a zene, hogy szinte kirobbant a felettünk lévő hangszóróból, elnyelve Alex utolsó szavait. Rendszeresen jártunk ebbe a vendéglőbe, de az utóbbi időben a zaj mintha elviselhetetlenné fokozódott volna.

– Ez mindig ilyen hangos volt? – kérdeztem a fületem masszírozva.

Alex nevetett.

– Lehet. De az is lehet, hogy mi öregedtünk meg. Menjünk fel hozzám?

Megremegett a gyomrom. Azok után, hogy három éve együtt töltöttük az estéket, egy kanapén nézve a filmeket, egymásba futva a másik vendégszobájában, és hétvégenként váratlanul beállítva a másikhöz, hogy összedobjunk egy rögtönzött ebédet... mindezek után nem kellene nyugtalanítania egy hozzá szóló meghívásnak. Sem felvillanyoznia. Vagy nyugtalanítania és felvillanyoznia egyszerre. Mégis így történt.

Nevetséges. Egyszerűen nevetséges. Csak barátok vagyunk. Na jó, néha a dolgok kissé zűrzavarossá válnak kettőnk közt. De sohasem léptük át a vonalat, és biztos voltam benne, hogy ez így is marad. Megvolt rá az okom, miért ne keveredjek viszonyba Alexszel vagy bárki mással. Még nem álltam rá készen.

Mégis, az utóbbi időben teljesen összezavarodtam... bár nincs értelme most ezen gyötrődni. Csak egy újabb éjszakáról van szó, barátok közt, mint már oly sokszor.

– Persze – mondtam, és felvettem a táskámat, a dzsekimet.

Kisétáltunk a fagyos, februári éjszakába, és húsz perccel később már az Alex kandallója előtti szőnyegen ültem, a kezemben egy whiskey-vel, pontosabban egy Taliskerrel. Londonban nem sok helyen található igazi kandalló, és nekem, aki tőzegtűz mellett nőtt fel, igazi csodaszám-ba ment, hogy találtam egyet. Belefeledkeztem a táncoló lángokba.

– Inary Monteith, te vagy az egyetlen nő az ismerőseim közül, aki értékelné tudja a jó whiskey-t. A hűgaim gyűlölik.

– Ne hidd, rengetegen vagyunk, csak te nem ismeresz sok nőt, Alex – ugrattam.

– Az bizony lehetséges – mosolygott, és hosszú lábait keresztbe téve leült elé. A tűz fényében kékes-szürke szeme csillogott, fény-árnyék játszott az arcvonásain... olybá tűnt, mintha mindig is ismertem volna, nem csupán három éve.

– Szóval, azt próbáltam elmondani a vendéglőben, hogy történetesen van valamim, ami felvidít – kezdte, és kis dobozt vett elő a zsebéből. Kitaláltam, mi az, és várákozással telve elmosolyodtam.

Kibontottam az ezüstszínű szalagot, és felemeltem a fedelet. Ahogy sejtettem is, egy bagoly szobrocska rejtőzött odabent, irizáló és nem nagyobb egy üveg-golyónál.

– Gyönyörű! Köszönöm...

Évekkel ezelőtt anyu és apu együtt elzarándokoltak Lourdes-ba, és visszatérve egy terrakotta bagollyal leptek meg. Feltételezem, a szokásos vallásos szobor helyett hozták. Megszerettem – valami oknál fogva mindig is vonzódtam a baglyokhoz –, és az lett a gyűjteményem első darabja. Egyszer meséltem róla Alexnek, és azóta bárhol is járt, mindig hozott nekem egy baglyot. A legnagyobb cégek reklámhadjáratain dolgozott szerte a világon, ezért sokat utazott. Hozott már nekem baglyot Oslóból, San Franciscóból, Pekingből, Kuala Lumpurból... és a legjobbat, a kedvencemet, egy halcsontból készült apró madarat Szentpétervárról.

– Szívesen. Madridban vettem, azon a csodálatos fedett piacon... egy napon majd elviszlek oda – mondta, és a tűzbe meredt.

– Az jó volna – hebegtem zavartan, igyekezve tudomást sem venni arról, milyen hatást tettek rám a szavai.

– De most komolyan, Inary... mi a baj? Olyan furcsa vagy mostanában! Nem is tudom... mintha nem lennél önmagad. Odahaza minden rendben van? – faggatott, és játszadozni kezdett a piszkavassal, kerülve a tekintetemet.

– Igen... Nem tudom... Csak... – vállat vontam. – Nem tudom.

Ittam egy kortyot a whiskey-ből. Nem tudtam megmagyarázni az érzéseimet. Sohasem tudtam Alexnek elmesélni, ki voltam korábban, miket láttam, s hogyan lett mindennek vége tizenkét éves koromban. S hogy most miért nem érzem magam egész embernek.

– Bármi legyen is az... ugye tudod, hogy mindig itt vagyok neked? – kérdezte, és egyenesen rám nézett. Abban a pillanatban bukfencet vetett a szívem. Komoly erőfeszítésembe került, hogy ne csókoljam meg ott helyben... már hozzászóltam, hogy megállítsam a karom, mielőtt átölelném, az ajkam, mielőtt az ajkát keresné. Megtehetem ismét. De most valami cserbenhagyott.

Talán a whiskey keltette melegség, talán az arcán táncoló fények, vagy talán az utóbbi időben tapasztalt furcsa érzés... hogy többé nem tudom, ki vagyok. Mert egy másik énem, egy másik Inary hozzáhajolt és megcsókolta. Azt már a gravitáció tette, hogy ismét egymás felé mozdultunk. Alex a tarkómra csúsztatta a kezét, míg szabad kezével az enyém után nyúlt. Ujjaink összekulcsolódtak. Egy pillanatra mozdulatlaná dermedtem, az arcunk szinte összeért... aztán kiszabadítottam a kezem, és átöleltem a nyakát, közelebb vonva őt magamhoz.

Az ajka whiskey- és mézízű volt, az otthont idézte, és jó érzés volt, olyan, mintha ennek már rég meg kellett volna történnie. De a szája túl hamar elszakadt az enyém-től, és hirtelen úgy éreztem, megszédülök a veszteségtől.

Lélegzete a fületem súrolta.

– Nem igazán tudom, hogy mondjam el, de... azt hiszem, beléd estem – suttogta a hajamba, s a félelem azonnal belém mart, futólag visszarántva a valóságba.

Mit művelek? Mit művelünk?

Megesküdtem...

De túl késő volt. A dolog már megtörtént. Alex ki mondta a szavakat, amelyeket sohasem lett volna szabad kimondania. Ott lebegtek kettőnk közt, ott visszhangozva mindkettőnk elméjében.

– Inary – suttogta, és *jól*. Ahogy otthon mondjuk. A szívem megnyerte az ésszel vívott néma küzdelmét. Általában így szokott lenni.

Alex felállt, megfogta a kezem, és bekísért a hálószobájába, egy másik világba. Emlékszem annak az éjszakának minden pillanatára. Emlékszem, hogyan kapcsolódott egymásba a tekintetünk, s hogy milyen hangsúllyal mondta: *olyan drága vagy nekem!* Emlékszem, hogy abban a pillanatban semmire sem gondoltam, semmit sem akartam, nem kellett más, csak ő, csak mi ketten együtt.

Eljött a reggel, és Alex ágyában találtam magam, meztelenül és védtelenül, s ahogy az előző éjszaka valósága tudatosult bennem, rám tört a félelem.

Alex még aludt, hosszú, fekete szempillája árnyékot vetett a bőrére, egyik karjával a derekamat ölelte. Nem

tudom, mi az igazi szépség, de az biztos, hogy tökéletesnek láttam. Mintha mindig ismertem volna, már kislány koromban is, mintha a lelki társam vonásai bele lettek volna kódolva a vérembe, a génjeimbe.

Mégis, ahogy néztem, magam előtt láttam a pillanatot, amikor felébred. Aztán a következőt, majd az utána következőt és az az utánit. Sok száz és ezer pillanatot, amelyek napokká, hetekké és hónapokká adódnak össze, amelyek során szeretem őt, megbízom benne, és őt állítom életem középpontjába. Egészen *addig* a pillanatig... amikor szóra nyitja a száját, és én azt hiszem, hogy valami ártalmatlan dolgot akar mondani, valamit az életünkről, a családunkról vagy az időről, esetleg egy könyvről, amelyet éppen olvas, és helyette ő közli, hogy többé nem leszünk együtt.

Mindezt elképzelttem, és nem is volt nehéz, hiszen egyszer már megtörtént velem.

Nem engedhetem meg, hogy megismétlődjön.

Amilyen gyorsan csak tudtam, kipattantam az ágyból, és a takarót magam köré tekerve kezdtem összeszedni a padlón szerteszét szórt ruháim. Hallottam, hogy Alex a nevemen szólít az ágyból, a hangja álmos, meleg... elégedett.

– Inary...

– Hiba volt – mondtam hátra sem fordulva, sietve, mielőtt ő kimondaná... most, a jövő héten vagy fél év múlva, mert tudtam, hogy előbb vagy utóbb meg fogja tenni. – Sajnálom, Alex – kezdtem, s minden egyes szó vércseppként hullt a puha, krémszínű szőnyegre. A táskámba túrtam, az új kontaktlencsét keresve. Szúrt a szemem. – Nem kellett volna...

– Miről beszélsz?

Felült, döbrent arccal nézett rám. Bűntudat fogott el. Azokat a szavakat soha többé nem lehet visszaszívni...

Kiborítottam a táskám tartalmát a padlóra, a kontaktlencse-folyadékot keresve, és ekkor megakadt a tekintetem a telefonomon. Újra elöntött a szorongató érzés, ami az előző nap is, amikor Glen Avich képére néztem. A képernyő sarkában kicsi, vörös ikon világított. Felvettem a telefont, hogy megnézzem, mit jelez, és minden szó a torkomon akadt. Tizennégy nem fogadott hívás. Mind Logantól.

– Jaj!

– Inary? – hallottam Alex hangját valahonnan nagyon távolról.

A szoba forgott körülöttem, s én össze tudtam volna görnyedni a fájdalomtól, bár magam sem tudtam, miért, mi ez az égető érzés a szívemben. Aztán a telefon megszólalt, láttam, hogy a bátyám neve villan fel a képernyőn, és már *tudtam*.

Annyira remegett a kezem, hogy alig tudtam megnyomni a fogadás gombot. Hallgattam, amint Logan közli, hogy a hógunk ideje a végéhez közeledik, és az új szív, amelyre várt, ha meg is érkezik valaha, addigra túl késő lesz. Jó lesz, ha sietek vissza, különben lehetséges, hogy többé nem látom a hógomat.